

מסורת הש"ס

(א) [לקמן נט:], (ב) [לעיל
ה:], (ג) שייך לעיל, (ד) גי'
מהר"מ ויש לחלק בין כו'
והוא ענין בפני עצמו,
(ה) [ועי' הטיב סוגיא
בהמדיר דף עו: וע"ע תוס'
חולין נא. ד"ה המוציא],

הגהות הב"ח

(א) גמ' מכה זבוארה מקום
שמוכל: (ב) שם מניא אידך
זדקה חלוקה. נ"ב ס"א
עצמה וחלוקה: (ג) תום'
ד"ה כר' נחמיה וכו' והיה
משמיתא. נ"ב ע"י זאשרי
נפ' האשה: (ד) ד"ה ומי וכו'
היה מני למפך והא דאמר
בפ"ק דלא מחזקינן
טומאה ממקום למקום
כו' יש לחלק בין:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א תוד"ה מודה וכו' ורצ אפי' נמי מודה. ג"ע פ' שו"ס רמ"א ס"י א' זריש דכריו דלא משמע הכי ועי' סד"מ ס"י ק"ל דף מה ע"א ד"ה וטורס אכלה דרמי כחמים ועי'ש' עוד ס"י קפג ס"ק כ':

לעזי רע"י

יירי"ט [ייר"ט]. אחורי
הברך.
אורדי"ר. להשתות (לערך
את חוטי השתי לקראת
האריגה).

מוסף רש"י

אינו מקבל כתמים. כלומר
לא גזרו על כתמים (לקמן
נצ:). אין שונין בטהרות.
שמה עכשיו נגע וקודם לכן
לא נגע, או חילוף (לעיד ה:).

ומדרבנן. דלמא ארגשה ולא אדעת
דשמואל דאמר לעיל [מ] דדיקה קרקע
אלא כרבי נחמיה ס"ל דלמר לא הוצרי
דבר המקבל טומאה הלכך כל הנך
דשמואל לא איירי בהרגשה כלל: **אלא**
רב ירמיה מדפני: דקבלה למיזבחה
דלעיל ושימי מודה שמואל כו'
ומדקבלה למיזבחה מכלל דטועמא
דשמואל משום הרגשה ואי משום
הרגשה מאי איריא קרקע אפילו
גלימא נמי דדיקה בטילא ושבזה עליה
וחחר כך מנאיה דס טהורה שלא
הרגשה: **בזוהרא:** אס מנאל דס
כנגד תורפה יכולה לתלות בנחמה
של זוהרה שפעמים שמטה את זוהרה
לפניה ונופל דס המכה על תחתית
תלוקה: **על כהפס שאינה יכולה**
לתלות: שאין דס בא מכתפה ונופל
לפניה אין תולה: ואין אומרים בידה
נעלמה: ממכה שבכתפה והאימתו
לפניה: **עבד דמספח:** תחת ארבע
מקוס ודס נוסף עליו: **על קשרי**
אכזעוסיא: היינו גב היד. והא גב
היד אפילו בשעת דיקה לא נגעיה
מ"ט טמאה: לאו משום דאמרינן
בדיקה ב"איד ידא ונגעה. יד שבדיקה
גב גב חביתה: **עד היכא:** קרוי
פנים מעובי המקו ולא אמרינן דלדין
ויניחו: **עד משוק חבק:** ספק.
וכמדומה לי שהוא קפץ הירך והשוק
שקורין "ירי"ט וקאמר עד מקוס
שהוא מתחיל קרוי פנים ותבן היא
מתיחת הגידין שזובקין הירך והשוק
יחד סמוך לאותו קפץ כמו (שבת דף
ל"ט) אס הקליקו ואת החבץ: **בשרי:**
כרעו: צריכה שגיגול כלמדי: **מה:** מי
מספקין בדם הנדה או לאו: **כרעוה:**
ללאורך הירך דהיינו אורחיה כשנפל
ושותת נעשה כרעוה: **במשפיה:** עם
המסכת דשמשון (שופטים טו) מתרגמינן
עם משפיה. שהיתה מסכת טווי לאריג
ומנאל דס על השתי: **סיויל וסתי:**
נדרך ששמה עד עכשיו להכלה
ושבה אי מתרמי שהטווי המוסך
שקורין אורדי"ר בא בין רגליה כנגד
ארתו מקוס טמאה: **והסניא אין**
שונין בטהרות: גבי מתעטף בטילתו
וטהרות וטמאות בלדו ב"ק (לעיל דף
ה"א) ספק געס ספק לא נגע טהור
ואס אי אפסן געס א"כ"י געס טמא כרן
שנענין בן גמליאל אומר אע"פ דלא
אפשר לא מטמינן ליה אלא אומרים
לו שנה ואי לא נגע מטהרינן ליה
ואמארו לו אין שונין בטהרות דאף על
גב דהשתא לא מיתרמי דלמא
מיתרמי שונין לא הוה הכי: **די אמרינן**
שונין לקולא: כגון בהיאל דא"ר
לו א"כ"י געס וטמא ואכן יקו וימלא
ליה שנה להקל אצל הכא חומרא הוא
דמסתמא טהורה דהא לא על בשרה
וולא על תלוקה אשתכח והאי דאמר
מתויל וסתי ואי מתרמי מטמינן
ולה דדיקתו קודם לבישה וואחר
מגיע כהם: כנגד ג'ה: **הסורר**

: רב אשי אמה. טעמא
 וזלס כו' לאו משום הרגשה
 חכמים גורת כחם אלף על
 תיזנמא לאו קושא יניחו
 מדרבנן רב אשי אמר
 כר' נחמיה דתנן ^(א) ר' אשי
 שאינו מקבל טומאה
 בשלמא לרב אשי הרי
 לרב ירמיה מאי אירי
 במי לא מיבעיא קאס
 דלא מבדק שפיר ו
 אתא אלא אפילו קרק
 למימר מגופה אתיא
 ראש גודלה כמאה
 עבד דנגע באותו מ
 מאי טעמא וכי תימא
 מחזקינן טומאה ממקור
 לה מכה בצוארה ^(ב)
 על כתפה שאינה יכו
 ואין אומרים שמא
 לשם אלא ישאני ראש
 עבד דמתרמי ולא כ
 למקום והתניא נמצא
 טמאה מפני שידים ע
 לאו משום דאמרין ע
 באידך ידא לא ישא
 דנגעה: על שוקה ו
 כו': מבפנים עד היס
 עד מקום חבק איבי
 כלפנים או כלחוץ ת"
 מקום חבק וחבק ע
 בריה דרב אויא מתני
 רבי ינאי עד מקום ח
 בעי רבי ירמיה כשיר
 טיפין מהו לרוחב ירכ
 ספק טמא ספק טהור
 לאו כי האי גוונא לא
 ההיא איתתא דאשת
 אתאי לקמיה דרבי ינאי
 והתניא ^(א) אין שונים ב
 שונים לקולא אבל
 פושטתו וכו': תניא א
 חוריתי בעיר רומי ל
 חכמים שבדרום אמרו
 הארוכה שלבשה חל
 שלבשה חלוקה של
 בית התורפה של א
 ואם לאו ארוכה מ
 תניא אידך בדקה
 לחבירתה היא טה
 בה אמר רב ששת
 לענין טומאה היא ט

ברב"י נחמיה דאמר כל דבר דרבי נחמיה כיון לא גזרו טומאה והסיל (ו) מ"מ מקבל טומאה כנגדו

שמואל הוא דאמר חמיה אומר "כל דבר אינו מקבל כתמים ו דאמר קרקע אלא קרקע אפילו גלימא לא מיבעיא גלימא יבא למימר מעלמא דמבדק שפיר דאיכא טהור: על עקבה ועל יכו': בשלמא עקבה ים אלא ראש גודלתו נגודלה דבהדי דפסעה זוקינן טומאה ממקום על קשרי אצבעותיה קניות הן מאי מעמא קה בחד ידא ונגעה ידה דכולה עבידא ל פרסותיה מבפנים אמרי דבי רבי ינאי יא להו מקום חבק ו דתני רב קטינא "עד מו כלפנים רב חייא לה בהדיא אמרי דבי ו חבק עצמו כלפנים הו כשורה מהו טיפין מהו ית"ש על בשרה טמא על בשרה מאי ילמא דעביד כרצועה ת לה דמא במשתייתא אמר לה יתיייל ותיתי וחרות כי אמרינן אין חומרא שונין: היתה "א בר' יוס' דבר זה יסור וכשבאתי אצל לי יפה הורית ת"ר קה של קצרה וקצרה רוכה אם מגיע כנגד ווכה שתייהן טמאות וורה וקצרה טמאה לוקה (ו) והשאלתו היה וחבירתה תולה ענין דינא תנן "אבל וורה וחבירתה טמאה מאי

דבר שאינו מקבץ שומאה בו' טעמא
דבר שהכנס בו טעור גם על האשה
שחיתה דבסמוך הני ללא מקצלה טומאה
ט: ^א **מודה** שמואל שהיא שומאה
מדרבנן. פי' הקוטרים דתלין
דלמא ארגשה ולאן אדעתה ואין
נראה דאפילו מוחזק שלם הרגשה
טמאה הואיל וראתה דם דנות ורב
אשי נמי מודה אידלשמואל היכא דלא
הרגשה טעורה מן הטורה וטמאה
מדרבנן אלא אחי לפרושי דרי נמצא
אקרבא דטעורה אפילו מדרבנן:
ומי' מחזקין שומאה במקום דמקום.
וקשה דמיא פריך דרזלי אבא.
לא מחזקין אבל להחמיר כי הכא
מחמירין דהכי אמר לקמן אין שוין
בטירות להקל אבל לחומרא שוין
ויש לומר כיון דכתמים דרבנן אי
איחא דתלין להחמיר להקל נמי היה
לנו לתלות בדבר הרגיל קצת אבל
לענין מתקום לתקום שאין רגילות
כל כך אמרינן לקמן בסמוך דאפילו
בכתמים שוין לחומרא ולא להקל
תימה דליפסוך ממתניתין שלא כנגד
הטורפה טעורה ולא אמר דדקה
בזאי ידא ונגעה בבשרה למעלה
מן התורפה וי"ל איחא דדקה
ומנאה טמאה היתה זכורה והוא
רמיא אדעתה שהיא טמאה אבל כי
נגעה בדם שעל כתפה לא רמיא
אנפשה כיון דאין זה דם טמא
ובסמוך גבי דם טמא דפריך ואיחא
דדקה בזאי ידא ונגעה באיך פריך
מכ"ס (א) ומתניתין נמי הוה מצי
למפרך (ב) ויש לתקן צין ממקום
למקום דהכא להווא דפ"ק (ג) (שלי 77
ד) דהתם טומאה עצמה בזה ממקום
למקום והכא טומאה עצמה במקום
אחד עומדת:

מקום חבק. פירש"י שהוא קפץ
היך והשוק וחבק הוא
מקום מתיחת הגידים שחובקים היך
השוק ובערוך פירש שועלין
אנפליאות שיש בהן לולאות ומקום חבור
הלולאות קרי חבק ועוד פירש פירוש
אחר שרופף השוק על היך מה
שמתכסה הבשר ע"י כפיפת השוק
על ירך שחובקין זה את זה קרי
מקום חבק: **בשורה** מזה.
אומר ר"י דהיינו טיפין טיפין דאי
מחזרת השורה יחד היינו לרועה
דבסמוך וטיפין טיפין היינו מעורבצין
שאינו לא כשיר ולא כשורה והא
דאמר לקמן טיפין טיפין אין מטרפין
היינו על הבגד והכא מיירי על בשרה
דיש יותר לתלות בדם מאכלות על
הבגד דכאן צרה:

ורענין דינא תנן. וא"ת מדינא
נמי מתחייב השניה
לכבסו כדאמר בהמדר (במכות עו):
כל שזול ספק בשרותו עליו להציא
מנייה אלא בתורת שאלה אינה ממש
דהתם קאמר שאם יראה להוציא
לא מתחייב האחרונה לכבסו: (א)
מאי

רפה שלה הוא מגיע: היא טוהרה.
ונה לא מהימנת לי דאת צדקמיה:
שמהן

א ב מ נ ס פ צ ק ל
 ז ח ט י יב יג יד
 טו טז יז יח יט
 כ כב כג כד כה
 כז כח כט ל
 לא לב לג לד לה
 לו לז לח לט
 מ מב מג מד מה
 מז מו מח מט
 נ נב נג נד נה
 נו נז נח נט
 ס סב סג סד סה
 סז סח סט
 ע עב עג עד עה
 עז עח עט
 פ פב פג פד פה
 פז פחפט
 צ צב צג צד צה
 צז צח צט
 ק קב קג קד קה
 קז קח קט
 ל לב לג לד לה
 לז לח לט

תום' הרא"ש

[illegible]